

Svajonų
ROMANAI

ANDIE BROCK

Gažbija

SANTUOKA
IŠ PAREIGOS

METŲ VESTUVĖS

Knygute.lt

Andie Brock
(Endė Brok)

GAZBIJA
SANTUOKA
IŠ PAREIGOS

Keturių knygų serija
"Metų vestuvės"
Ketvirta knyga

Versta iš Andie Brock, The Sheikh's Wedding Contract, 2015

© Andie Brock, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ramunė Puzaraitė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0109-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

PIRMAS SKYRIUS

Nadija tikėjosi, kad labai nepavėlavo. Privažiavusi arčiau prie rūmų įžiūrėjo, kad būriai merginų jau skirstosi, o jų drabužiai, pasiūti iš lengvutės medžiagos, plazda vėjyje it plaštakės.

Įėjus į prieangį su kupoliniu stogu viena haremo merginų Nadiją stumtelėjo. Štai ką jos visos čia veikė. Gražiausios visoje karalystėje, išsipusčiusios ir apsikarsčiusios papuošalais, moterys čia atėjo dėl naujai karūnuoto šeicho Zajedo Al Afzalo malonumo. Tačiau neatrodė, kad kuri būtų jam įtikusi. Nejaugi nė viena neišpildė neįtikėtinai įnoringų šeicho įgeidžių? Sprendžiant iš sargybinių niūrių veidų ir to, kaip jie varyte varė moteris iš rūmų, tikrai įvyko kažkas negero.

Jai tiesiog reikės labiau pasistengti. Nadija pasilenkė, suėmė į rankas savo plonytį sijoną ir, mėgindama atrodyti kuo mažesnė, pradėjo nardyti tarp būrio merginų. Sėk-mingai pasiekus duris laimė jai dar kartą nusišypsojo, nes ten stovintis sargybinis buvo įsistebeilijęs į dailias vienos rūmų viešnios formas.

Būtent tokios progos Nadija ir laukė. Ji nu-

skuodė koridoriumi iš visų jėgų, vos gaudydama kvapą. Jos sandalai cypsėjo, trindamiesi į marmurines grindis, apyrankės ant rankų ir kojų, puošnus diržas skleidė tikrą garsų kako-foniją.

Tiesiai priešakyje buvo praviros durys ir ji nieko negalvodama nubėgo prie jų, turėdama vienintelę mintį – niekas jos nesustabdys. Žūt-būt turėjo patekti vidun ir pasimatyti su šeichu Zajedu Al Afzalu.

Tik sustojusi Nadija apsižvalgė ir suprato esanti didžiulėje tviskančioje iškilmių salėje. Ir ten, ant pakyls stovinčiame paauksuotame soste kitame kambario gale, sėdėjo šeichas Zajedas. Jie abu įsistebeilijo vienas į kitą. Vis dar sunkiai alsuodama, Nadija juto, kaip nenkenčiama liemenėlė spaudžia šonkaulius ir pabrėžia putlias krūtis, kaip pilvo raumenys susitraukdami judina auskarą bamboje, žinojo, kad jos išvaizda prieštarauja visiems jos principams.

Bent jau tikrai pavyko atkreipti šeicho dėmesį. Vyro akys tyrinėjo jos pusnuogį kūną ir ji pajuto, kaip oda rausta nuo drovumo.

Dabar vienintelė jos proga ir privalo ją išnaudoti, bet vis tiek sudvejojo. Šeichas Zajedas visai ne toks, kokį ji įsivaizdavo. Buvo

aukštas ir pribloškiančiai gražus, sėdėjo ištempęs ilgas kojas ir sukryžiuaves jas ties čiurnomis. Šeichas vilkėjo tamsų vakarietiško stiliaus kostiumą, pakėlusį akis Nadija pastebėjo plačią krūtinę, pridengtą baltais marškiniais, ir nerūpestingai atlaisvintą kaklaraištį. Jo rankos stipriai spaudė liūtų galvas, pritvirtintas ant sosto ranktūrių, ir visai netiko prie jo atsipalaidavusios manieros.

Dabar jai beliko užmegzti akių kontaktą. Giliai įkvėpusi atlošė galvą ir pasiruošė atremti jo žvilgsnį. Jai pavyks. Bet tai, ką išvydo, buvo daug baisiau, nei tikėjosi. Nadijai užspaudė kvapą, išblaškė ryžtą, nes į ją žvelgiančios akys nebuvo žiauraus ir beširdžio žudiko, kaip pati manė, tačiau nė kiek ne mažiau pavojingos. Tai buvo nuostabios šokoladinės spalvos tvirto, savimi pasitikinčio vyro akys, kurios matė viską. Tokios akys galėtų tave ištirpdyti. Tokios akys galėtų tave įkalinti.

Nadija išgirdo už nugaros šnopuojantį sargybinių, bet per vėlai. Jo geležiniai gniaužtai apsiėjo aplink jos ranką taip greitai, kad ji nespėjo net pagalvoti apie pabėgimą.

- Atleiskite, sere. Šita praslydo nepaste-bėta.

Šita? Kaip jis drįso apie ją taip kalbėti? Įnir-

tingai stengdamasi ištrūkti iš sargybinio rankų, Nadija pajuto, kaip jo glėbys dar labiau susi-
gniaužė.

- Patrauk nuo manęs rankas!

Sargybinis akimirką sudvejojo, tačiau nepa-
leido.

- Girdėjai, ką pasakė dama, - atsistojęs Zajedas priėjo prie pakylos krašto. - Paleisk ją. - Jo žodžiai aidu nuskambėjo didžiulėje salėje.

- Sere, - sargybinis iškart patraukė rankas ir žengtelėjo atgal.

- Nuo šiol žinok, kad tikiuosi, jog mano įsakymai bus įvykdyti civilizuotai. Netoleruosiu jokio žiauraus elgesio.

- Jūsų karališkoji didenybe.

Nadija mestelėjo išdidų žvilgsnį išbartam sargybiniui ir reikšmingai palietė raudonas žymes, likusias ant rankos. Tos prakeiktos ap-
yrankės sutarškėjo.

- Taigi, panele, - nepatenkintas Zajedo žvilgsnis nukrypo į Nadiją. - Kuo jūs vardu?

- Nadija, - jos baltas nesuvirpėjo, nors garsiai ištarus vardą pasijuto dar nuogesnė.

- Nadija, bijau, kad be reikalo sukorei tokį kelią, - Zajedas išdidžiai atsistojo visu ūgiu ir sunėrė rankas ant krūtinės. Buvo aišku, kieno

rankose visa valdžia. – Matai, kompaniones renkuosi ne taip, kaip šįvakar buvo suorganizuota. Noriu atsiprašyti už nepatogumus.

Jo žodžiai nuskambėjo kaip papeikimas, o ne atsiprašymas.

– Bet jūsų karališkoji didenybe... – nors širdis daužėsi krūtinėje, Nadija pakėlė plačias akis, paskui vėl nuleido, mirksėdama ilgomis blakstienomis ir tikėdamasi, kad atrodo gundančiai. – Jau esu čia, tad gal leistumėte atlikti savo pasirodymą? – nelaukusi atsakymo, ji pradėjo lėtai ir nervingai judinti klubus, stengdamasi pakartoti judesius, kuriuos matė šokėjas atliekant savo pačios rūmuose, kai tos linksmindavo tėvą ir brolių.

Kaip galėdama atidžiau stebėjo tuos šokius iš slaptavietės pokylių salės kamputyje, o tada, viską įsiminusi, nuskubėdavo į savo kambarį treniruotis. Negalėdama pažiūrėti savo atspindžiui į akis, ji nusimesdavo viršutinius drabužius ir atsistojusi prieš veidrodį susikaupti šokdavo. Tik reikėjo prisiminti, ką buvo išmokusi.

Nadija pakėlė rankas virš galvos, gundančiai, beveik hipnotizuojančiai, pindama jas vieną su kita, kaip kad buvo mačiusi. Jos klubai pradėjo judėti kur kas aistringiau, kai prisiminė žino-

mus judesius. Puošnūs karoliai iš brangakmenių suskambo jai pajudinus užpakaliuką į vieną, paskui į kitą pusę.

- Panele, - šeichas nulipo nuo pakylos ir dideliais žingsniais sklendė per ryškia mozaika puoštas grindis jos link. Nadija vis labiau įsidrąsino, visą jaučiamą gėdą paversdama geidulingumu ir, nors jautėsi toli gražu ne laisvai, vis tiek judino pilvą ir suko klubus.

Zajedas atsistojo tiesiai priešais ją. Atsistojęs taip arti, jis iš aukšto stebėjo Nadijos šokį, kuris kuo toliau tuo labiau priminė žūtbutinį.

Mergina nesustojo, nors jos akys buvo ties plačia krūtine, o rankos pašėlusiai sukosi šeichui priešais veidą.

- Akivaizdu, kad neaiškiai pasakiau, - Zajedas staiga suėmė jos rankas vidury judesio ir, neatitraukdamas akių nuo jos išraudusio veido, priverstinai nuleido žemyn. Nadija visiškai sustingo, per kūną iš gėdos nubėgo šiurpuliukai. Šeichas padėjo delnus jai ant pečių ir švelniai apsuko aplink. - Durys šitoje pusėje.

Zajedas stebėjo, kaip žavioji gundytoja nuskubėjo koridoriumi, o jai iš paskos ir sargybinis, kuris, laimei, jos jau nelietė. Regis, viešnia labai norėjo dingti iš rūmų. Nuo jos greitų

Žingsnių tamsios garbanos bangavo nugara, o ypač dailus užpakaliukas viliojančiai judėjo po menkais apdarais. Tačiau pati mergina atrodė įsitempusi ir šalta. Šeichui pasirodė keista, kai pagalvojo apie ką tik vykusį geidulingą jos pasirodymą.

O pasirodymas buvo ne šiaip sau. Zajedas negalėjo ginčytis – toji Nadija tikra gražuolė, jos šviesi nuoga oda jį sujaudino kur kas labiau, nei būtų norėjęs pripažinti. Jei padėtis būtų buvusi kitokia, tarkim, jei ją būtų sutikęs bare, su malonumu pažintų ją, kaip tik įmanoma. Bet tik ne čia. Nors ir turėjo mergiškiaus reputaciją, suvilioti moterį buvo viena. Visai kas kita, kai vargšelės buvo jam atvarytos kaip gyvuliai į turgų. Tik Nadija visai nepriminė tokios, kurią būtų lengva kur atvaryti. Neaišku, kaip ji čia atsidūrė.

Nutaisęs rūščią miną, Zajedas nususuko ir nusivilkęs švarką persimetė jį per petį. Stovėdamas vidury prabangios pokylių salės, apsižvalgė. Kas, po velnių, įvyko jo gyvenime? Vos prieš porą mėnesių jis plėtė savo verslo imperiją, keliavo po pasaulį ir mėgavosi jauduliu, kurį suteikdavo milijardų vertų kompanijų perkimas, ir ištaigingas gyvenimas, kurį galėjo sau leisti todėl, kad puikiai atliko savo darbą.

Viskas pasikeitė, gana dramatiškai, kai jo motina netikėtai nusprendė, kad Zajedas privalo grįžti namo į Gazbijos karalystę. Kad jis, o ne vyresnysis brolis Azidas, bus karūnuotas kitu Gazbijos šeichu. Šis sprendimas buvo vienodai skausmingas abiem broliams. Zajedui atiteko šeicho titulas, kuriam jis niekada nebuvo ruoštas, niekada nesitikėjo, o svarbiausia niekada ir nenorėjo. O Azidui, kuris visą gyvenimą ruošėsi būti karūnuotas, teko patirti, kaip jam priklausantis titulas buvo atimtas ir atiduotas jaunėliui broliui.

Naujai karūnuotas šeichas Zajedas Al Afzalas, visagalis turtingos dykumos karalystės valdovas, piktai žvalgėsi po kambarį. Privalėjo įvesti šiek tiek pokyčių, kažkaip užtikrinti savo autoritetą, kol neįvyko daugiau tokių fiasko, kaip šiąnakt. Tikras haremas. Kokia to prasmė?

Zajedas gailėjosi, kad negalėjo visko sustabdyti prieš toms vargšėms moterims atvyksiant. Pirmą kartą išgirdo apie tai, kai vienas iš jo patarėjų skubiai nuvedė jį į pokylių salę ir pranešė, kad gražiausios šalies moterys susirinko ir laukė, kurią Zajedas pasirinks jį linksminti. Apstulbęs šeichas stebėjo, kaip salė prisipildė brangakmeniais nusėtų padarų žybsin-

čiomis akimis ir besirangančiais kūnais. Kai pagaliau atsitokėjo, tučtuojau įsakė joms išeiti, dėl pakelto ir akivaizdžiai pikto tono pasirodė kaip žiaurus tironas. Vyras jautė gėdą prisiminęs išsigandusias merginų akis, kai joms buvo liepta nešdintis. Iš tiesų Zajedas širdo ne ant merginų, o ant savęs paties. Ant titulo, kurį buvo priverstas priimti, ant tokio beprotiško gyvenimo.

Tačiau ta paskutinė mergina, Nadija. Jos akyse nebuvo nė trupinėlio baimės. Paskutinis per petį jos mestas žvilgsnis buvo išpuikęs, valdingas ir paslaptingas, tarsi iššūkis. Zajedas pabandė prisiminti, kokios spalvos buvo tos nepaprastos akys. Melsvos? Tamsiai mėlynos?

Staiga Zajedas stabtelėjo, giliai įkvėpė ir apsisukęs nuėjo išėjimo link. Kam jam švaistyti laiką tokiems niekam? Nejaugi neturėjo daugiau apie ką galvoti?

Šaltam nakties vėjui palietus įkaitusią odą Nadija pradėjo drebėti. Dabar kas? Tas į gorilą panašus sargybinis netaręs nė žodžio išvarė ją pro pilies vartus ir juos užrakino, jai beliko pro grotas stebėti, kaip jis lipa laiptais link įėjimo į rūmus, kur, be abejo, užims savo poziciją ir užtikrins, kad ji daugiau vidun nepraslystų.

Tada jai tiesiog teks sugalvoti naują gudrybę. Tikrai neketino pasiduoti. Tik ne dabar, kai jau buvo viduje ir *susitiko* su šeichu Zajedu Al Afzalu. Nors gal žodis susitiko ir nebuvo labai tinkamas. Mergina taip pakraupo prisiminusi pasišlykštėjimą šeicho veide, kai šis apsuko ją durų link po pasirodymo, kad vos nustovėjo ant kojų. Bet ji neleido sau susmukti.

Nors buvo gėda, ji suprato, kad šeichas paliko jai netikėtą įspūdį. Aukštas, plačiapetis, valdingas – visa tai ji pastebėjo akimirksniu. Bet pastebėjo ir šį tą daugiau. Tylų intelektą ir išprusimą, kuris kartu su dailia išvaizda sudarė žadą atimantį derinį. Nebuvo panašus į jokią kitą jos sutiktą vyrą. Ir jo dėka moteris jautėsi kaip dar niekada. Apie tai neketino dabar galvoti.

Nadija sukryžiuo rankas ir pasitrynė nušalusius nuogus pečius, stebėdama didžiulius rūmus, kurie šiuo metu atrodė kankinamai nepasiekiami. Statinys įkūnijo ekstravaganciją ir turtą, jis spindėjo nakties dangaus fone, o visi arkos formos langai, portikai ir kolonos buvo apšviesti gintarinės šviesos. Didžiulį mėlyną kupolą stogo centre glostė mėnulio spinduliai. Mėnesienoje jis atrodė nerealus, tarsi į dykumą nusileidęs skraidantis objektas.

Rūmų gyvenimas Nadijai nebuvo svetimas, priešingai, jos kasdienybė. Nadija Amani, Harito princesė, visus dvidešimt aštuonerius gyvenimo metus buvo įkalinta Harito rūmuose, varžoma ne tik archajiškų įstatymų, bet ir tėvo bei brolio nustatytų taisyklių. Tačiau rūmai, kuriuose užaugo ir kuriuos taip gerai pažinojo, atrodė beveik kuklūs, palyginti su priešaky stovinčiu didingu pastatu. Gazbijos rūmai niekam neleido abejoti akivaizdžia karalystės galia ir turto.

Vienas dalykas, kurį rūmuose užaugusi mergina tikrai žinojo, buvo tas, kad visada yra slaptas įėjimas. Jau ketino jo ieškoti, kai akį patraukė judesys ketvirto aukšto lange. Ji pasitraukė į šešėlius, nors vargu ar kas iš taip aukštai ją įžiūrėtų, ir ėmė stebėti, kaip atsidarė balkono durys ir paties Zajedo siluetas išryškėja iš vidaus sklindančioje šviesoje. Nejaugi ten ir buvo šeicho asmeniniai kambariai? Nadija tyliai atskaičiavo pirmą, antrą, trečią, ketvirtą langą nuo centrinio įėjimo. Įsiminusi šį vaizdą pajuto, kaip širdis vėl ima smarkiau plakti. Drąsiausiam, pavojingiausiam ir, ko gero, kvailiausiam poelgiui savo gyvenime turės patekti būtent ten. Bet pirmiausia reikėjo kažkaip atsidurti rūmuose....